



Méltóságos Uram!

Igaz örömmel és lelkesedéssel kövön-
 té Méltóságodat az örökbe lépett sze-
 gény epigon. Sokszorosan sült, és
 de sokszorosan fenyvesé tenni egyben
 hitközségi hivatalomat, hogy an-
 nak egykoron Méltóságod adott kü-
 ső várs és belső dartsalmat. És mig
 egyrészt felelem fog el, hogy meg-
 bor-e majd küldeni arról a nagy
 feladatokról, a melyet 30 éven át
 Méltóságod hatalmas szellemi erejét
 foglalkoztatták, másrészt végtelemtől
 kobbogó és bűnhözé tette az a gon-
 dolat, hogy hitközségem Méltóságod
 után az én oszlatóságommal érdeme-
 si tette ezen szép hivatal betöltésére.

Kobbogó tette az a tudat, hogy
 az én elölm volt, az én mekkor

volt az a férfi, aki annyi igaz ér-
telmel gazdagította a kultúrvilágot.
És boldoggá tesz a visszaemlékezés
arra, hogy háninhat ez a nagy fia
szíves szeretettel és jószágával.
Társával annyi szor kötődött.

Azja az Ig, hogy Miltoságot na-
gyon soká örököltessen meg anna-
ra rajongó híreket és szeretettel,
a melytől ma ünnepelt nemlétén
csüggyünk. Legyen Miltoságot továbbra
is példányosra a mely, tudású és me-
leg szívű tudósna és daktorn meg
engem. Miltoságot teljes hírtelét,
továbbra is eddigi szeretetben.

Miltoságotnak is becses családja.
naik zavaratlan boldogságot kíván

mindig hírsé szolgája

efféleképpen

Budapest, 920. június 22.